

Středa 10. 8. Z údolí Thorsmork do Skógaru **(14. den pochodu, plán 20 km, 412 km celkem)**

Thorsmork (16 km – 7 h)

Prvním úkolem je přejít řeku. Můžete jít po břehu po proudu - tam je most (byl v 2010). Tedy most - půlmost. Překročí nejhlubší proud. A pak turista dobrodí přes **hluboký** brod. Navíc si nachodíte pár kilometrů navíc.

My šli proti proudu. Přes dvě hluboká ramena tu asi kilometr proti proudu od Skagfjordsskali byly postaveny dva **mobilní mosty**. Zbylá mělká ramena jsme zvládli přeskakat či projít. Určitě si se správci chaty Skagfjordsskali proberte doporučené místo brodění. V tomto údolí je řeka nebezpečná, některá ramena jsou hluboká a teče moc vody. Snadno se tu dá utopit i autobus.

Podél řeky pokračujte k chatě Bášar. Kousek za ní se cesta odděluje od řeky a stoupá prudce do kopce. Ani se nenadějete (tedy... nadějete, ono je to asi 800 výškových metrů), a jste v průsmyku Fimmvorduhals v místě, kde se v dubnu 2010 probudila sopka. Tam je to tak krásné, že se to těžko popisuje. Čerstvé kopce ztuhlé lávy v černé, šedé a červené barvě. Dýmající pukliny. Místa, kde země hřeje do podrážek.

Dál cesta pokračuje po ledovci. Na něm odbočuje doprava odbočka k "nové" chatě (63°37.320N W 19°27.093W) - pozor, u ní se asi nedá tábořit. My pokračovali rovně - na konec ledovce a hned za ním je "stará" bivakovací bouda "Baldvinsskáli" (63.6110667N, 19.4411667W). V době naší návštěvy (2010) byla nepoškozená a relativně čistá, přespat by se tam dalo bez problémů. To je subjektivně nejvyšší bod cesty. Odsud se jde jen stále dolů do Skógaru. Nenáročná cesta pastvinami (nyní překrytými sopečným popelem). Jenom je to strašně daleko - několik hodin cesty. Bylo to docela vyčerpávající. Cesta končí na vrcholku nádherného velkého a masivního vodopádu ve **Skógaru** - a hned pod vodopádem je kemp. (Poznámka: Skógar uvidíte pod sebou vlevo již dříve - neodbočovat, pokračovat až k vodopádu, jen byste si zašli).

Teplá voda teče, cena 4x 100 ISK. Nakupovat je možno v nedalekém motorestu.

POZOR! Na celé dopolední trase (stoupání a až k ledovci) není žádná voda. Na ledovci by se dala získat rozpuštěním ledu. Kolem chaty Baldvinsskáli taky žádný pramen není - tedy jen voda z ledovce. Nejbližší řeka, kterou jsme potkali, je až dále na sestupu - a vypadala, že je dost znečištěná popelem.

Ve Skógaru je hezké muzeum - skanzen tradiční architektury a pak velká hala o technice a dopravě. Doporučuji.

Technické info: průvodce uvádí tuším 8 hodin, my to šli asi 10-11. Výstup v pohodě, sestup nudný a nepřijemný. +900 metrů, -1000 metrů. Jeden brod.